

Την επομένη φορά σε γηπέδο

Η πολυπλοκότητα και η αντιφάση ,πέρα από το περιφημο βιβλίο του

Λ .Βεντούρι είναι ένα αίτημα αισθητικό που αγγίζει όχι αυθαιρέτα τα όρια του πριμιτιφισμού όπως και του μεσαιωνισμού ταυτοχρόνα , όμως στην ελληνική διάνοηση ,οτι ξεφεύγει των τετριμμένων θεωριών του χρυσού αιώνα του Περικλή ,αποκεφαλίζεται με συνοπτικές διαδικασίες από όλους τους εξουσιαστές διαχειριστές φερόντες αρχαίο εγκέφαλο .

Ο κούρος του Σούνιου είναι η μια υπερφυσική μαριονέτα και ταυτοχρόνα

Το πρώτο δuryθμο έργο τέχνης ,μεταμοντέρνο , ένα μονταρισμένο κολάζ

Ρεαλισμού ,γεωμετρικότητα και στυλιζαρισματος ,που λειτουργεί εραλδικά

Από ξοάνο αποτροπαικό έως γιγάντιο φυλάκα στρατιώτη που θανάτι χρόνια αργότερα ο κούρος κροισός ,μία πολεμική μηχανή ,ηδη από τότε τα νοήματα ήταν πολλαπλά και προς όλες τις κατευθύνσεις .

Στο εξωτερικό είναι δεδομένη η συνθετικότητα του ενχειρηματοσ και θεωρητικά και πρακτικά ενώ εδώ ο ντοπιος κανιβαλισμός και η Πειρατική ενατένιση των πάντων δεν αφήνει περιθώρια δημιουργικής κρίσης .

Η μόνη ομάδα στην Ελλάδα που μπορεί να διαχειριστεί ένα θέατρο στα όρια του πανικού και του πολυπλοκού είναι η nová mellanholia και το απέδειξαν με την παράσταση [habermus param walter]που συνεχίσε τα πράγματα με τις εκατοντάδες οπτικές, ακουστικές ,εικαστικές, Ιδιοτροπίες του Μανολι Τσίπου και του Βασίλι Νούλα .

Για πρώτη φορά στο θέατρο των nová mellanholia ο θεατής ήταν σε απόσταση ασφαλείας από το κοινό και αυτό ήταν ένα γιγάντιο ρίσκο για μια ομάδα ως τώρα δωματίου

Αλλά δυστυχώς για μας είναι ικανοί να διαχειριστούν και γηπέδο .

Το θέατρο από τα γεννοφασκία του έχει να κάνει εκτός από την απολογία του παρελθόντος αλλά και με την [εν τω γενασθαι ποιητική του ίδιου του θεασθαι]

Κανείς άλλος δεν κάνει δεν οριοθετεί καλύτερα την ορολογία [περφορμαροντας το θέατρο]με την οποία η καιγείσαι σαν τους κατοίκους της πομπίας η σε αποθεώνει η προφορική παραδοση .

Έτσι όλοι είδαμε τους αθλητές αρένας σαν σαλιγκάρια σε γυμναστικές επιδείξεις μετά και πριν την βροχή ,εγκολπιστές του

αγιου Παζολινη το αναγνωσμα προσχωμαι ,στην θεα της ρωμης σου Ω Καλλιγουλα , Ω Καλκουτα .

Στην αρενα χυνεις λιγο απο το αιμα σου μονος σου για να δεις ποιος ειναι φιλος και ποιος εχθρος σαυτο το παιχνιδι θανατου.

γιατι καθε στοιχειο μεσα σε με παρασταση χαροπαλευει και ο σκηνοθετης

χειρουργος αποφασιζει ταχιστα σαν σε αρενα ευθανασια η οχι ετσι ειδαμε μισωπεθαμενη την θεατρικοτητα των ηθοποιων και ζωντανεμενα σκηνικα

να κλεβουν την παρασταση να λοιδορουν τα κειμενα του μπενζαμιν,αστικα εντοσθια και

υποκοφα χρωματα και αρωματα χωρις την πνοη ενος Σεργκαιη Πορταζανωφ και ελπιδα να ζησουν ως το τελος της παραστασης

,υπερκρυσταλλιστοι ανιμισμοι τρεμοσβηναν πισω απο περιεργα μισω παιδικες μασκες,εφηβικα σκηνικα που δεν αντεξαν να

μεγαλοσουν για να γινουν θεαμα μειναν σημαντρα,σημεια το τερασ ανιμικης ηθοποιιας και πανικου η η βικη κυριακουλακου

εμεινε ανεραστο μεσα σε καποισ αυτοβασκανιστικες Φασμπιντεροφανταζιν

επαναλυπτικες εικονες που ηταν δεσμιες αιχμαλοτες και οι αλλες γυναικες της παραστασης.

Οσο και να νομιζουμε ως θεατες οτι ξεχασαμε η ξεχασανε να μας πληνουν

Τα ποδια η να μασησουν την τροφη μας ως αλλεσ μανες εχουμε ηδη χασει το νοημα

Του πηγαινω θεατρο

τελικα η καθαρση στο θεατρο μπορει να μην ειναι μια μονο

φωταγωγουμενη σκηνη καπου στο τελος της παραστασης αλλα

μια δυσφορια μια παρατεταμενη διαδικασια κραμπας στο στομαχι

απο την αρχη της παραστασης μεχρι το σπιτι μας και μετα παλι

καθημερινοτητα .